

Bilag 5.

Landbrugsraadet.

København, den 30. Marts 1937.

Til Indenrigsministeriet, København.

Landbrugsraadet har modtaget det høje Ministeriums Skrivelse af 26. Februar d. A. — K. K. J. Nr. 29°/36 — hvori Ministeriet anmoder Raadet om hos De samvirkende danske Landboforeninger og De samvirkende danske Husmandsforeninger at ville indhente Oplysninger om forskellige af det af Landstinget nedsatte Udvalg til Behandling af Forslag til Lov om Udryddelse af Rotter stillede Spørgsmaal.

Foranlediget heraf har Raadet anmodet de paagældende 2 Organisationer om en Udtalelse i Sagen, og i Skrivelse af 10. Marts d. A. har De samvirkende danske Landboforeninger meddelt følgende:

„Til § 3, 2, angaaende Grundejernes Pligt og øvrige Sikkerhedsforanstaltninger mod Rotter, har man noteret sig, at der vil være særlige Hensyn at tage for Landbrugsejendommene og til de Vanskeligheder, der for Landbrugserhvervet er forbundet med Gennemførelsen af en Udryddelse, men man skal dog bemærke, at der med Hensyn til at sikre Ejendommene mod Rotters Optræden ikke bør kunne kræves bestemte bygningsmæssige Foranstaltninger (evt. Nedrivning af Bygninger), men alene Foranstaltninger af renholdelsesmæssig Art.

Til § 5, angaaende Udredelsen af Udgiften, ønsker man at anføre, at Ejendomsskyldværdien hverken alene eller sammen med de paa en Ejendom faktisk afholdte Udgifter bør tjene som Fordelingsgrundlag, hvor det drejer sig om Landbrugsejendomme, og dette uanset, om Ejendomsskyldværdien gives forsvindende lille Vægt. Urimeligheden i det foreslaaede med Ejendomsskyldværdien sat i Forgrunden indses nemt, naar man tænker sig Ejendomsskyldværdien for en lille, daarlig vedligeholdt Ejendom med talrige Rottereder, i hvilke Tilfælde Udryddelsesudgiften godt uden nogen som helst Fordeling kunde falde paa Brugeren og/eller Ejeren, eller man tænker paa en meget stor Ejendom, hvor Brugeren (Ejeren) selv ofrer betydelige Beløb hvert Aar paa Rottebekæmpelsen, i hvilke Tilfælde det ligeledes vilde være forsvarligt med direkte Opkrævning af en kommunalt afholdt Udgift. Men som Helhed maa man holde for, at Udgiften ikke reparteres paa Grund(Ejendoms)værdi, men at den dækkes paa bredest muligt Grundlag og altsaa gaar ind paa Budgettet ligesom Udgifterne til de andre sanitære Opgaver.

Herudover ønsker man at bemærke, at man anser det for rigtigst, at det bliver Kommunerne, som iværksætter og gennemfører Bekæmpelsen, hvis et Initiativ er nødvendigt. Bestemmelsen i § 5 om, at et paalignet Beløb kan inddrives — endog før Sagen maatte være afsluttet —, finder man meget uheldig.

Endelig foreslaar man, at § 7, 2 udgaar, fordi Princippet med, at nogle Firmaer kan købe sig Godkendelse med Krone-Stempel m. v., medens andre Firmaer, der ikke lader sig tvinge til at skatte til Kontrollen, let kommer til at staa svagere i Konkurrencen, ikke uden tvingende Grund bør bringes i Anvendelse, da